

Csapatjáték

Történelmünk elmúlt kétszáz évének egyik legtragikusabb következménye a nemzeti érzésű és -elkötelezettségű magyar középosztály hiánya. Mivel — ellentétben az összes ezt tagadó vagy kifejezetten meghamisító propagandával — mindig is befogadó nemzet voltunk, s nem egyszer egyedül voltunk azok a Kárpát-medence térségében, az ország összlakosságához viszonyítva is jelentős mértékűvé halmozódott föl a legkülönbözőbb megfontolásokról hozánk bevándoroltak száma. Dominálónan zsidó, germán és szláv népcsoportok telepedtek le nálunk, a sem velük, sem az egyéb európai nációkkal nem rokon magyaroknál. Kezdetben csak a perifériákon, majd rohamos gyorsasággal a fővárosban letek otthonra, hogy természetellenes gyorsasággal, egy vagy maximum két generáció alatt „asszimilálódjanak” magyarrá, — már ami a nyelvéket illeti.

A rendkívül nagy arányú migrációt megkönnyítette egy nem kellően felelős, a magyarság létezőit semmiféle védőpolitikával sem támogató, még csak bevándorlási törvénnyel sem rendelkező, erősen liberális eszmeiség alatt álló kormányzati stílus (Andrássy, a Tiszák stb.), amely 1867-et követően jövátelhetetlen hibákat követett el a nemzeti megmaradás erőinek lelkiismeretlen ignorálásával, előnytelen pozíciókba juttatásával. Az így kialakult egészségtelen állapotot azután 1920-ban egyetlen huszárúgással állandósította Trianon: a polgárosodás terén élenjáró városaink nagyobbik része idegen impérium alá került (Pozsony, Nagyszombat, Kassa, Kolozsvár, Nagyvárad, Temesvár, Brassó, Szabadka stb. stb.) s velük együtt a történelmi magyar középosztály felvidéki, erdélyi, párciumi, délvidéki tömegei is, akik pedig a magyar polgárság meghatározó alkotói voltak.

Ezzel az országot szellemi és polgári értelemben vett lefejezése befejeződött.

Még csak neheztelni sem feltétlenül lehet érte, hogy a jövevények, megtapasztalva a magyar középosztály szerves fejlődésének hiányát, lassan kezdték betölteni azokat a többnyire „értelmiségi” posztokat, amiket betöltetlenül találtak.

Saját szemszögükből nézve még csak el sem marasztalhatók: egyszerűen felismerték és megragadtak egy kínálkozó társadalmi alkalmat arra, hogy megteremtsék saját helyüket és szerepüket, saját fontosságukat, na és persze egzisztenciájukat az új hazában. Hogy ez túl könnyen és túl tökéletesre sikeredhetett, hogy semmiféle ellenállásnak, vagy ha így szalonképesebb: versenynek nem voltak kitéve magyar részről, az nem az ő bűnük. Ez a magyar nép irányítóinak, a liberalizmus büvöletébe esett vezetőinek megbocsáthatatlan történelmi mulasztása.

Hivatkozhatnak tehát arra a jövevények, hogy ők semmi mást nem tettek, mint amit a magyaroknak nem akaródzott megtenni, ők társadalmilag hasznos munkát végeztek, őröltötték be, és — mondhatják még ez is — jóhiszeműségükhöz nem férhet kétség. Ám legyen, de azért az a dolgot ennnyivel mégsem lehet elintéztetnek tekinteni. Többek között már csak azért sem, mert az asszimiláns rétegek „ürkítő” szerepének következtében már e század elejére is a hazai középosztály testidegen lett, a nemzet számára. Középosztály érdeke és nemzet érdeke nem esett egybe, nem függött össze egymással: az előbbi az utóbbin élőködött, a helyett, hogy szolgálta volna.

Bár az igei múltidő használatának ebben az esetben nem sok értelme van, hiszen napjaink magyar társadalmán ugyanolyan kontúrosan látható ez a végzetes meghasonlottság: a magyarul élő és érző, a magyarnak maradni akaró és magyar jövőt kereső nemzet az egyik oldalon, a jövevényként élő és érző, saját identitásában maradni akaró, annak megfelelő jövőt kereső középosztály a másikon. És persze az idő előrehaladtával élesedik a hang, egyre kevésbé palástolódik el a küzdelem valódi mozgatórugója: az érdekellentét nép és idegenekből verbuválódott középosztálya között.

Innen ered a jövevények túlérzékeny felszisszenése minden olyan szóra, gesztusra vagy utalásra, amely emlékezteti őket arra, hogy — finoman szólva — nem éppen Árpáddal jöttek ebbe az országba, ám szavuk és beleszólásuk annyi van, mint ha vele jöttek volna.

Ők azok, akik félnek állítólag mindig, akik soha nincsenek biztonságban, akiknek egyetlen hő óhaja, hogy „szeretnének végre félelem nélkül élni!” (Ez a nirvánikus állapot viszont csakis akkor köszönt majd rájuk, ha az utolsó nemzeti benszülöttet is már az országhatáron kívül tudhatják, s így otromba jelenlétével senki sem emlékezteti őket jövevény voltukra.)

A mai magyar politikai közélet is tökéletesen felmutatja ezeket a kórisméket és úgy tűnik, egyre közelebb az idő, amikor fehéren-feketén el kell válnia: a fagyöngy vagy a tölgy lesz a túlélő?

1987-ben Lakiteleken kezdett szerveződni (nyilván nem előzmények nélkül) az a markáns népi-nemzeti erő, amely azután az MDF-ben öltött testet politikai pártként. Ezzel szemben a jövevények megteremtették a maguk liberális pártalakzatait, élén az SZDSZ-el, és halasztás nélkül két fontos célt tűztek maguk elé: egyrészt átmenteni azokat a — mindenkor rendszerektől függetlenül — meglévő társadalmi előnyöket, amiket történelmi korok óta bírnak, másrészt pe-

dig gyengíteni minden lehetséges téren és módon a nemzeti elem jelenlétét, hatását, mivel ennek erősödése szükségszerűen jelentené az ő pozícióvesztésüket.

Feltétlenül egyet kell értenünk Bauer Tamással, az SZDSZ ideológusával, aki így fakadt ki: „Mindig meglepett, amikor egyes fideszesektől azt hallottam, hogy az SZDSZ és az MDF programja között nincs is olyan nagy különbség. Én ugyanis úgy véltem, s vélem ma is, hogy egy világ választja el egymástól a két programot, a két értékrendet, a kétféle 'szellemiséget'.” (Beszélő, 1990. júl. 7.)

Tökéletesen igaza van: ez a két értékrend, nemhogy hasonlóságot nem mutat fel, de még csak egyidejű párhuzamos létezésük sem képzelhető el hosszú távon: valamelyiknek ki kell szorítódnia, el kell tűnnie, úgy, hogy irtója sem maradjon. És a bűvös vízválasztó a kilenc betűs varázsszó: magyarság. Ennek a fogalomnak a definiálása, létezésének elismerése vagy kétségbevonása, a hozzá való viszony, a vele kapcsolatos értékítéletek és respektálási módok döntik el, miszerint ki tartozik a jövevények liberális pártjaiba, s ki a nemzetiekhez.

Mindezek a problémák és ellentétek a maguk matematikai pontosságával tűnnek elő az elmúlt esztendő azon nyilatkozataiban, ahol Csurka István és az MDF viszonyát elemezték liberális politikuskok.

Miről is volt szó? Az SZDSZ kezdeteitől fogva az MDF-et tartotta legfőbb és legveszélyesebb ellenségének: rendkívül látványos és hangos kommunistaellenessége csak mimikri volt, a túlélés és az átmentés eszköze, hiszen akár emberanyagát, akár ideológiáját tekintve az SZDSZ és az MSZP közötti határvonal meghúzása bűvészműtárványt igénylő, megoldhatatlan feladat. Úgy az SZDSZ, mint az MSZP izzig-vevíg baloldali, módszereiben és stílusában kifejezetten bolszevista hagyományokra épülő párt azt feltételezni tehát, hogy a köztük lévő „politikai ellentét” valós, egyenesen gyermeg dolog. Ennek a látszatellentétnek a fenntartása és attraktív hangoztatása része a csapatjátéknak, annak az elvtársiasságnak, amit még a Rákosi- és Kádár-rendszerekből hoztak magukkal az urak. Hitessük el a benszülöttekkel — fundálták ki maguk között a proletárdiktatúra legmegbízhatóbb oszlopoi vagy közvetlen leszármazottai! —, hogy mi vagyunk a legvérmesebb antikommunisták, ti pedig elvtársak, csináljatok úgy, mintha nagyon félnétek, ez által mindnyájan jól járunk, időt nyerünk, mentünk vagyont, múltat, jóhírnevet, makulátlan, tiszta előéletet.

Ez taktikázás, nem több, mint a dolog színházi része. A fő erőösszpontosítás viszont mindig is a nemzeti oldalra zúdult. A ravaszul kierőszakolt „4 IGEN” szavazás egyetlen vesztese az MDF volt, vagyis a nemzet. Az pedig már az MDF megalakulásának legkezdetibb időszakában is nyilvánvaló volt a jövevények számára, hogy a legnagyobb veszélyt az a markáns csoport jelenti nekik, amely Csurka István személye körül kezdett kikristályosodni, s amelyet ők némes egyszerűséggel az MDF „szélsőjobb szárnyának” neveztek el.

Amikor tavaly Szent István napján megjelent Csurka átfogó elemzése a Néhány gondolat, már harcirendben felsorakozva készen állt a liberális, balos tábor arra, hogy csodálatos összjátékkal, ügyesen előre kiosztott szerepek szerint — látszólag egymástól függetlenül — nekiessen az MDF-nek, mondván: Csurka egy szélsőjobb fasiszta, ha tehát pártja komolyan állítja magáról, hogy ezzel keresztyény, konzervatív, jobbközép párt, akkor azonnal határolja el magát Csurkától és a lehető legrövidebb időn belül szabaduljon is meg a lelnökétől. Csurka eltávolítása ugyanis — harsogta a kórus — minden további hosszú- és rövid távú együttműködés feltétele! Azoknak a véget nem érő „vérszkiáltásoknak” és öbégatásoknak, amiknek ereje — hála Tom Lantosnak! — még az amerikai kongresszusba is elért, egyetlen követelés, mi több: fenyegetéssé állt össze mondanivalója: Az MDF-nek Csurkát ki kell átkoznia, különben nincs helye Európa politikai palettáján és nem várható el egyetlen „demokratikus” ellenzéki párttól sem, hogy bármiféle együttműködést mutasson irányába.

Az „írópolitikák” — mert Csurka nem igazi politikus még a jövevény felírók, félírók, alig írók, álrók, nemzetközileg önmaguknak bőkezűsködők szemében is csak afféle műkedvelő — gyalázása olyan kitartóan és egybehangzóan folyt, hogy a „tanárpolitikus” — ugyan miért ne tisztelhetnének így Antall Józsefet? Ha már hívei közül is többen a nemzet műzeumőrének titulálják! — egyre több jelét adta, hogy ért a szóból és távolodik az MDF-et megalapító alelnöktől. Ilyenkor mindig kapott is egy-egy — na nem kockacukrot, de — dicséretet igazi realpolitikuskok, aki felismeri az európai út minden kártyáját, és bölcsen ki is kerüli állítólag valamennyit.

És mivel az MDF pozíciói egyre romlottak tovább — lényegében erről szólt a Néhány gondolat! — a tanárpolitikusnak egyre inkább szüksége volt az ellenzék lenéző, elnéző, félreérthetetlenül lekezelő „jóindulatára”, parlamentis lojalitására. Avagy esetlegesen, odolmosollyal leplezett fogvicsorgatóan barátságos koalíciós hajlandóságára. De a menyaszonnyára Csurka volt, ezért Csurkának mennie kellett: a 4. számú MDF-tagkönyv tulajdonosa hirtelen nem lett partiképes az MDF elnöke számára. (Nem a tagságról van szó, azt

„Bizakodással tekintek a döntő elé, mert sikerült megérettem a fiúkkal: itt a győzelem nem egyéni taktikázás, de összehangolt csapatmunka kérdése lesz.”
(Részlet bármelyik sportedző bármelyik nyilatkozatából.)

nem merte megkérdezni ez ügyben a különben tagirtó hajlamú demokratikus vezetőséget.) Az idegen szépség, Csurka nem idegen, tehát csúnya. Csurkának mennie kellett, pontosan úgy, ahogyan azt a Beszélő már 1992. augusztusában elrendelte. De a szög csak most kezd kibújni a zsákból!

Gondolhatná ugyanis a benszülött állampolgár, hogy most, miután a „Csurka-ügy” lezárult, az MDF végre megszabadult a súlyos kelevénytől, a szélsőjobb-szárnytól, s a centrum-pedigresen pukkedlítő politikai elitecske végre lezárhatná Micsurin módra nemesített gyümölcsseit — végre itt lenne a belső béke, s a magyar politikai erőcskéék rázhatnák egymás kezét és egyemberként tologathatnák —, gyorsíthatnák a szebb jövő felé (vigyázat, pol-ifik, ez is egy kompromittált szlogen) országunk szekerét — hát kiderült: a dolog mégsem egészen így megyen!

Hát nem!
Mert a kommunista és az elefánt nem felejt. Ezt nem a Marxba öltött magyar politikátor mondja! Amit egyszer az ösbolsiormányos megtanult, azt örökre megtanulta. És „ezeknek” sem felejt. S ha már az ún. „szalámi-taktika” olyan jól bevált 46—48-ban, ugyan miért ne válna be 93-ban is? Ezért aztán nemzetközi kommunista mozgalmak százéves tapasztalatával rendelkező SZDSZ hirtelen hangot váltott, és Csurka sikeres kiűzése után vérszemet kapva kezdte keveselni a változást.

Bauer Tamás: „Az MDF magába és ezzel a kormánykoalícióba integrálja a magyarországi szélsőjobb legfontosabb erőit. Ezért az MDF kormányzati szárnyának olyan vezetőit terhel a felelősség, mint Antall, Boross, vagy Kónya, akik mindaddig nem fordultak szembe Csurkával, amíg Csurka maga nem támadta meg őket... Nincs ok tehát azt feltételezni, hogy Csurka és köre eltávolítása esetén modern európai középpárttá válna az MDF... (Várhatnak tehát bocsánatra a fiúk! Majd talán hetediziglen. Ha... a Szerk.)

„Abban, ami a gazdaság- és szociálpolitikában történt, és abban, aminek meg kellett volna történnie, de nem történt, csak minimális szerepet játszottak az MDF szélsőségei. A fő felelősség mindeztért nem őket, hanem az MDF kormányzati szárnyát terheli... Nincs ok tehát feltételezni, hogy Csurkák kiszorítása az MDF-ből érdemi változást hozna az MDF-el kapcsolatos választói szándékokban.” (A nemzeti naivság.) (Kinek is kell mennie? Népszabadság, 1993. május 22.) Eörsi István: „Márpedig az Antall, vagy Horn dilemma mindenképpen felmerül.” (Kiáltozás az egérlukból, Népszabadság, 1993. május 28.) A Beszélő kérdése: Egyetért-e Bauer Tamással, aki szerint az MDF Csurkák kiválásával sem válik európai konzervatív jobbközép párttá, így 1994-ben mint koalíciós partner szóba sem jöhet?

Szabó Miklós válasza: „Olyan mértékben egyetértek vele, hogy... én is írhattam volna... Bauer gondolatmenetének összes részlete igaz... Én ezeket már nagyon régóta, nagyon sokszor végiggondoltam.”

(Beszélő, 1993. jún. 5.)

Somlai György: „... nagyon nagy változáson kell átmennie ennek az MDF-nek; másrészt új, az európai normákkal együttélési képes vezetőkre lenne szükség a fórumban, lényegesen nagyobb számban, mint jelenleg.”

(Beszélő, 1993. jún. 5.)

Eörsi István: „... mértéktelenül veszélyes, antidemokratikus kormány van uralmon...”

(Beszélő, 1993. jún. 5.)

Bauer Tamás: „Érdemi változás azonban nem érzékelhető a politikai erők viszonyában.”

(Váltást vagy összefogást-e inkább? Népszabadság, 1993. jún. 7.)

Köszeg Ferenc: „Ezzel az eséllyel az SZDSZ csak akkor élhet, ha valóban nyitott, ha elveti a szűkagú szocialistaellenességet, de a csurkátlan MDF-et sem tekinti a haladás ellenségének. Ha nem véli azt, hogy Antall lényegében nem különbözik Csurkától.”

(De kinek kell jönnie? Népszabadság, 1993. jún. 25.)

Mindezek az idézetek — s de sok lenne még ezeken kívül! — már Csurka István kizárását követően láttak napvilágot. Amiből tökéletesen kitűnik néhány tanulság: 1. A tanárpolitikus, aki korábban akár taníthatta volna is a szalámitaktikát, ezúttal maga vált annak alanyává. 2. A kommunista olyan emberfajta, hogy ha odaadjuk neki kisujjunkat, az egész karunkat kéri. 3. A liberálisok számára minden nemzetellenes erő, természetesen az MSZP is, de még az MSZMP is elfogadhatóbb, mint az MDF. Főistenük, Lukács György híres ifjúkori mondasát ma ilyen formában alkalmazták: „A legrosszabb baloldal is jobb, mint a legjobb jobboldal.” 4. Az SZDSZ még mindig a „haladás” útján szeretné masírozni a magyarságot. 5. A napnál is világosabb, hogy a jövevények nem kiegyezést akarnak, de totális győzelmet a nemzeti erők felett. Ennek eléréséhez a liberális-balos erők káprázatosan összehangolt csapatjátékát alakította ki közös edzőjük, a jó öreg kommunizmus.

Lehet, hogy Antall Józsefnek mindezt ebből a cikkből kell megtudnia?

Szócs Zoltán